

๑. ภาษาไทยเป็นภาษาคำพยางค์เดียว

ภาษาไทยคำส่วนมากเป็นคำพุยางค์เดียว ซึ่ง ยังใช้อยู่ในปัจจุบันพอสังเกตได้ดังนี้

ก

คำเรียกเครือญาติ

เช่น พ่อ แม่ ปู่ ย่า ตา ยาย ลุง ป้า น้ำ อา ลูก หลาน เหลน ဈ

คำเรียกส่วนต่างๆ
ของร่างกาย เช่น หัว
ผม หน้า ตา หู คิ้ว
ปาก ฟัน มือ แขน
ขา นิ้ว

6

คำเรียกชื่อเครื่องใช้ใน ครัวเรือน เช่น บ้าน เรือน ครัว หมอน มุ้ง เสือ ผ้า หม้อ ไห ถ้วย

ง คำเรียกชื่อทาง ภูมิศาสตร์ เช่น ดิน น้ำ ลม ไฟ ฟ้า ดาว ป่า เขา จำเรียกชื่อเครื่องมือในการ ประกอบอาชีพพื้นบ้าน เช่น ไถ คราด เสียม จอบ เบ็ด แห อวน

คำกริยาสามัญ
เช่น ก็น ยืน นั่ง ไป
มา นอน คิด เห็น พูด
ถาม อยู่ ตาย

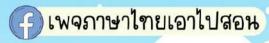
ซ. คำบอกจำนวนและคำ ว<mark>ิเศษณ์ทั่วไป</mark> เช่น หนึ่ง สอง สาม สี่ ห้า ดี เลว ชั่ว เล็ก ใหญ่

न्

คำสรรพนาม ทั่วไป

เช่น ฉัน ข้า แก ท่าน เธอ เขา มัน

ঀ

๒. เป็นภาษาโดดหรือภาษาเรียง

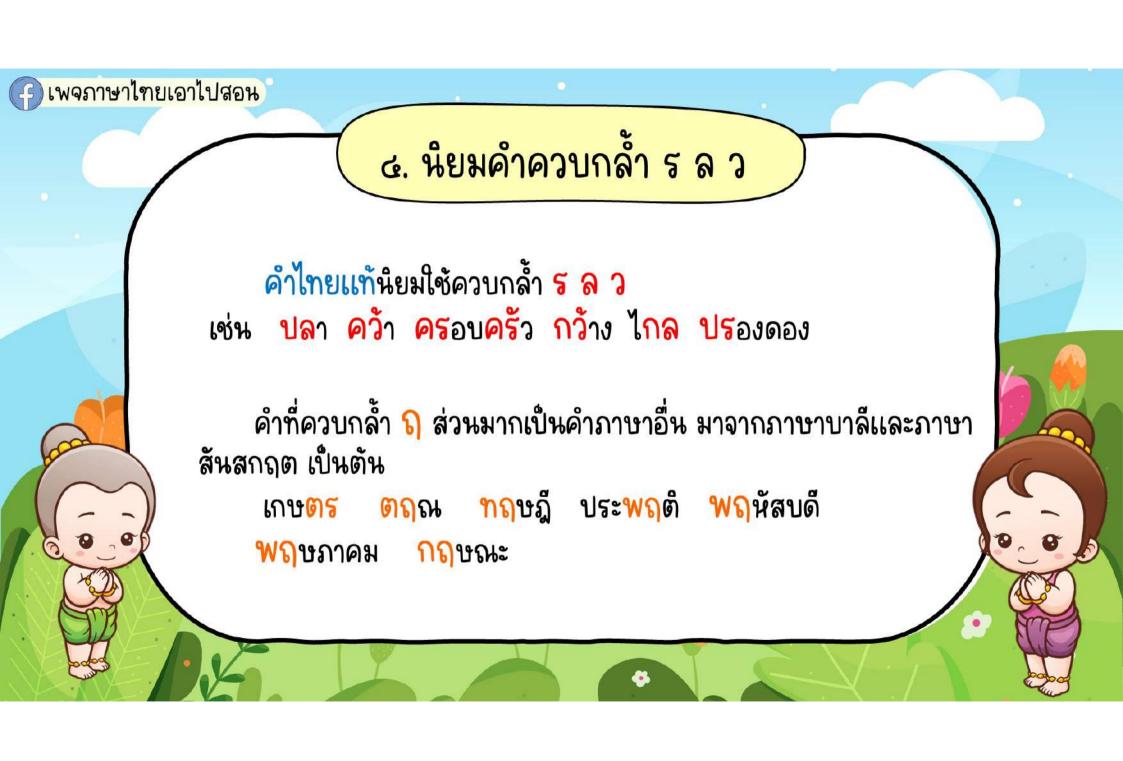
คือ คำแต่ละคำไม่มีรูปบอกความหมาย เกี่ยวพันทางไวยากรณ์กับคำอื่น ความหมาย ของคำและความสัมพันธ์ทางไวยากรณ์ขึ้นอยู่ กับการเรียงลำดับคำเป็นสำคัญ ภาษาไทยรับคำเข้าประโยคตามหลัก

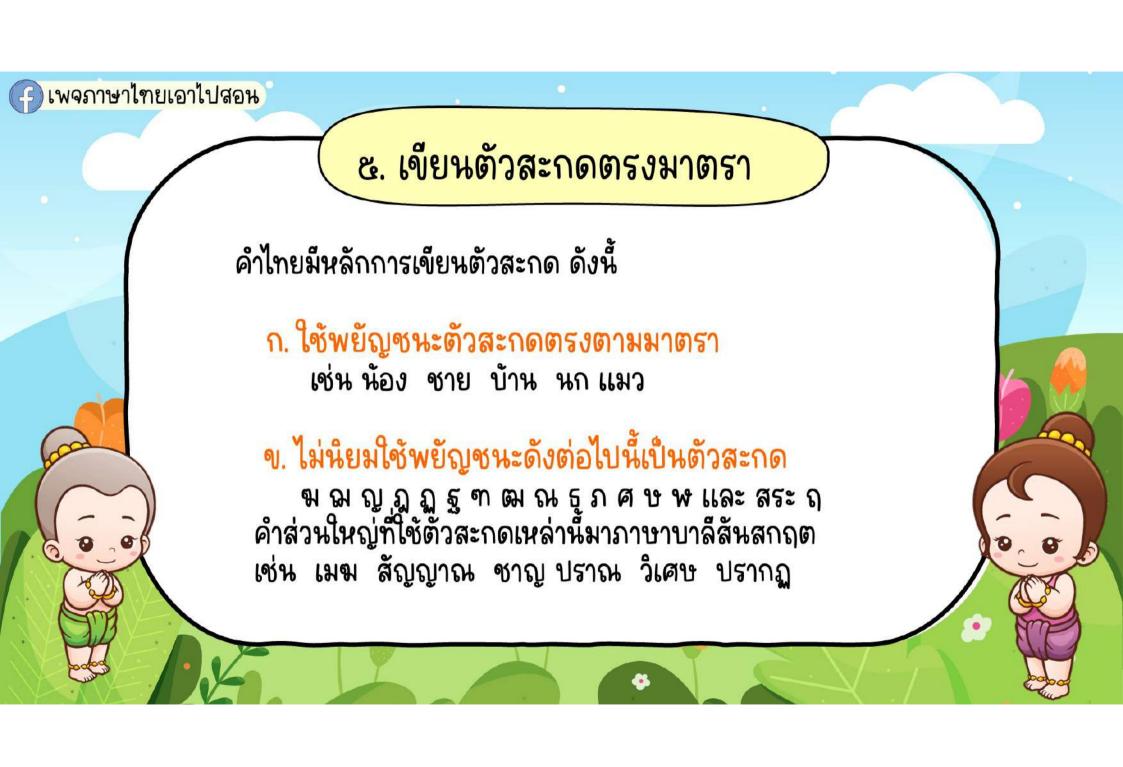
ประธาน + กริยา + กรรม

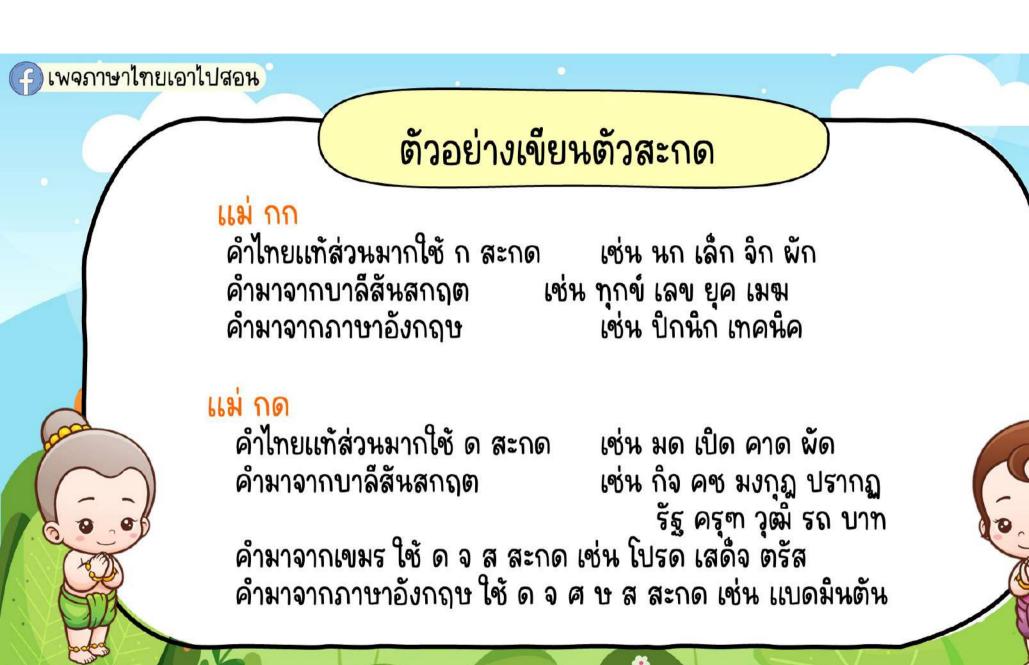
คำขยายมักอยู่หลังและชิดกับคำที่ถูกขยาย

เช่น เขาก็นข้าวสวย
เขา = ประธาน
กิน = กริยา
ข้าว = กรรม
สวย = ขยายกรรม

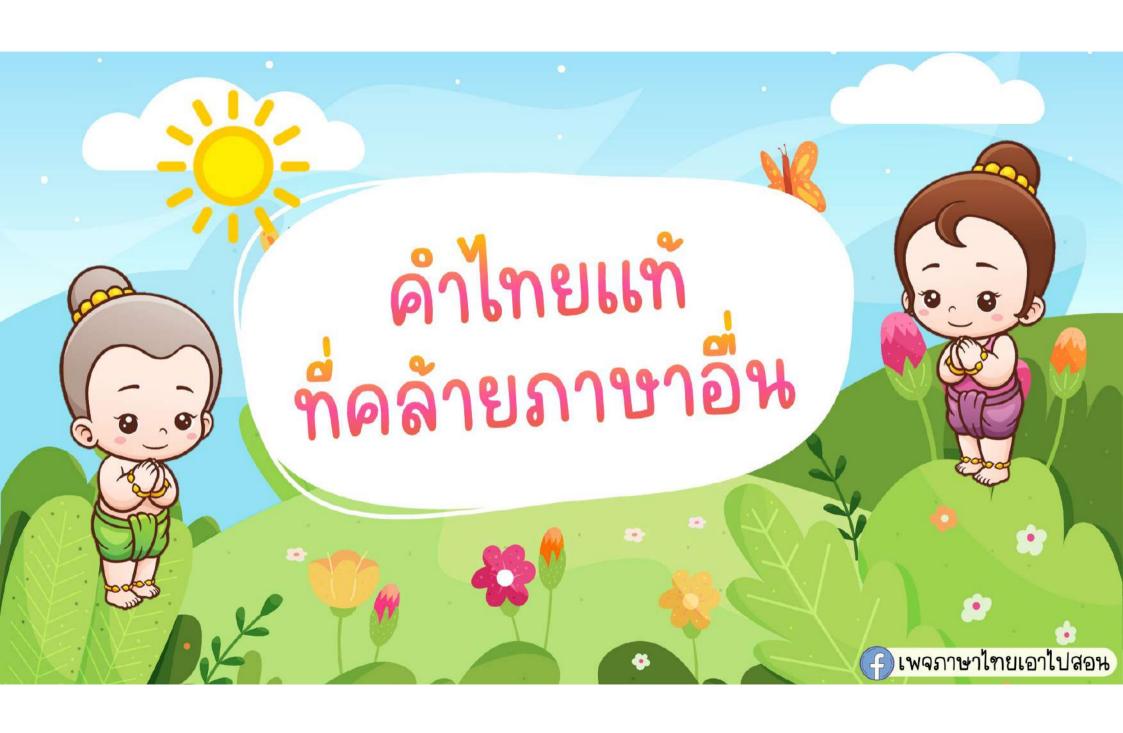

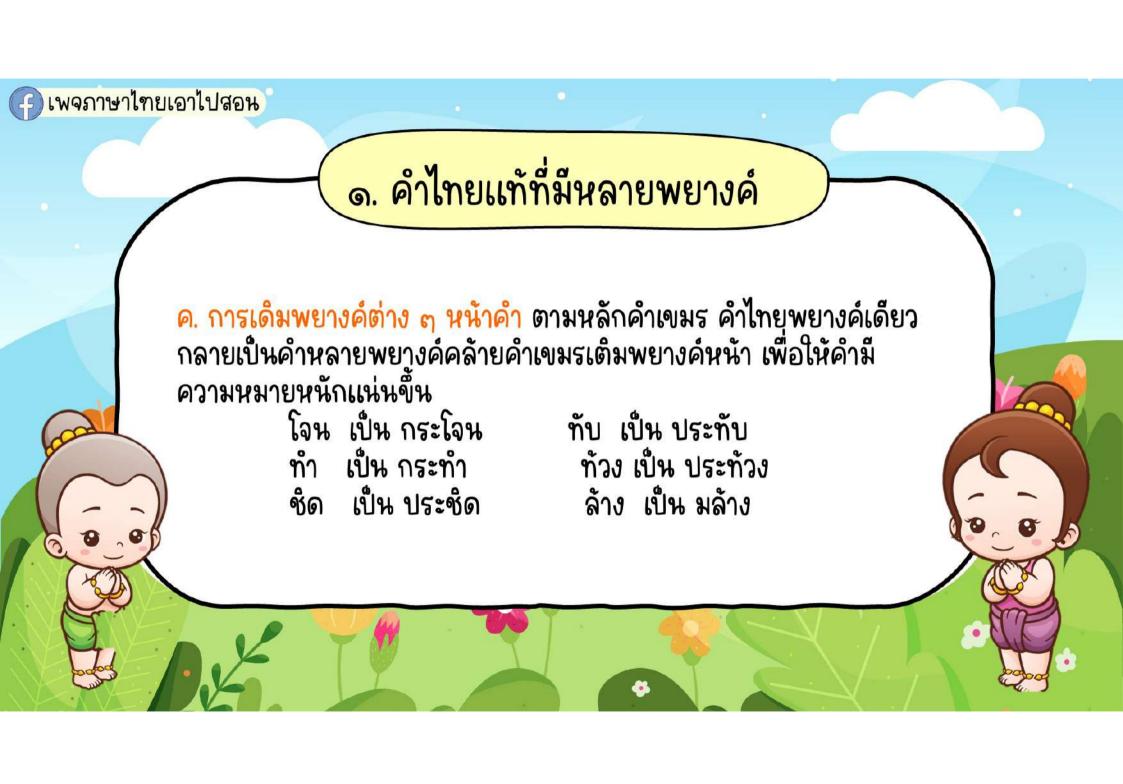

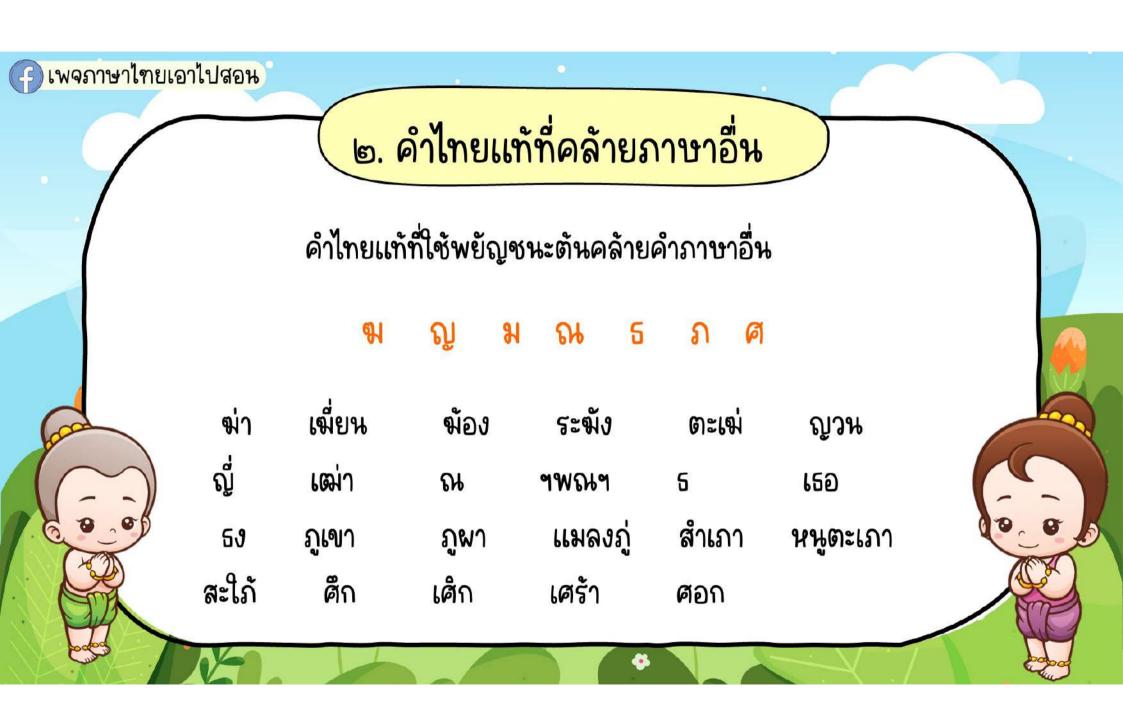

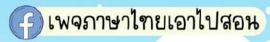

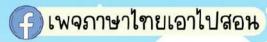
๒. คำไทยแท้ที่คล้ายภาษาอื่น

ก. คำไทยแท้ที่ใช้ รร ส่วนมากเปลี่ยนรูปมาจากคำที่ใช้ อะ เป็นอักษรควบ กระโชก เป็น กรรโชก ประทัด เป็น บรรทัด กระเชียง เป็น กรรเชียง ประลุ เป็น บรรลุ

ข. ใช้ ฤ ซึ่งเป็นสระสันสกฤต คำไทยแท้ที่ใช้ ฤ ฤา เช่น ฤ ฤา (ส่วนมากในคำประพันธ์) ฤาสาย (ผู้เป็นใหญ่)

ค. ใช้ ไ-ย ซึ่งส่วนมากเปลี่ยนรูปมาจากคำบาลีสันสกฤต คำไทยแท้ที่ใช้ ไ-ย เช่น ไมยราบ (ตันไม้ชนิดหนึ่ง)

๓. คำไทยแท้ที่ใช้ตัวสะกดไม่ตรงตามมาตรา

ก. แม่กน ใช้ ญ ร ล สะกด

เช่น ครวญ นงคราญ หาญ ดูกร อรชร อร (นางสวยงาม) กล (เช่น อย่าง)

ข. แม่กด ใช้ จ ฎ ษ ศ สะกด

เช่น เก็จ ดุจ กฎ ดาษ ดาษดา ฝืดาษ พิศ พินิศ พิศดู เลิศ

ค. แม่กบ ใช้ ป สะกด

เช่น กอปร (ประกอบ) สัปดน สัปทน

